

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 611/2012/6. szám

A Kúria az Ormós Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző ügyvéd: dr. Ormós Zoltán) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a ... jogtanácsos által képviselt Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság (1088 Budapest, József krt. 6.) alperes ellen, fogyasztóvédelmi bírság ügyben hozott határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. május 10. napján kelt 24.K.30.475/2011/18. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 19. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 24.K.30.475/2011/18. számú ítéletét a jogalap tekintetében meghozott közbenső ítéletnek tekinti, azt hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét a jogalap tekintetében elutasítja.

A fogyasztóvédelmi bírságösszegezését vitató kereset tekintetében az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság Közép-magyarországi Regionális Felügyelősége az adóhatóság hivatalos értesítése alapján vizsgálta a felperes által kiadott ... számában, 2010. június 3. napján 90.000 példányban közzétett, továbbá a ...hu és a ...hu nyitóoldalán megjelent ... sportfogadást népszerűsítő reklámot.

*Az elsőfokú hatóság megállapította, hogy a www... domain név alatt elérhető weboldalon a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Szjtv.) 1.§ (1) és (2) bekezdései szerint szerencsejáték szervezését végzik, melyre vonatkozóan az adóhatóság nem adott ki engedélyt, a weboldalon elérhető játékokat így az Szjtv. 1.§ (4)-(5) bekezdéseibe ütköző módon a Magyar Köztársaság területén engedély nélkül szervezi a ...-ban bejegyzett **B.I.E.**. Megállapításra*

került, hogy az eljárás alá vont reklámeszközön közzétett tájékoztatás tartalmánál fogva szolgáltatást népszerűsítő reklámtevékenységnek minősül, mellyel a felperes megsértette a gazdasági reklámtevékenységről szóló 2008. évi XLVIII. törvény (a továbbiakban: Grtv.) 10.§-át, valamint az Szjtv. 2.§ (7) bekezdését. Erre figyelemmel az elsőfokú hatóság 2010. október 8. napján kelt KMF-10685-7/2010. számú határozatával a felperest 200.000 forint fogyasztóvédelmi bírság megfizetésére kötelezte, egyidejűleg megtiltotta a jogsértő magatartás további folytatását.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2010. december 3. napján kelt HAJ-3317-2/2010. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Határozatának indoklásában az Szjtv. 3.§ (1) és (3) bekezdéseire hivatkozva kiemelte, hogy a kifogásolt honlapon megvalósuló szolgáltatásért felelős társaság nem kért és nem kapott engedélyt az Szjtv. 1.§ (5) bekezdésében szabályozott tevékenységre. Hangsúlyozta, hogy a magyar szabályozás nem diszkriminatív, bár korlátozó hatású, mivel a fogadás szervezése olyan tevékenységnek minősül, melyet kizárólag állami szervező jogosult végezni, ezért sem belföldi, sem külföldi székhelyű társaság nem kaphat engedélyt az adóhatóságtól fogadás szervezésére, mert ezen tevékenység Magyarországon monopolizált. A magyarországi monopol helyzetet indokoltta teszi a lakosság játékra való természetes hajlamának rendezett, ellenőrzött mederbe terelése és különösen annak elkerülése, hogy az emberek engedély nélküli játékok felé forduljanak.

A felperes keresetet nyújtott be az alperes határozatának felülvizsgálata iránt. Arra hivatkozott, hogy a [www...](#) üzemeltetője, a **B.I.** székhelye **G.**, így az az Európai Unió területéről nyújtja szolgáltatásait, származási országában pedig rendelkezik a gibraltári kormány által kibocsátott két engedéllyel, mely felhatalmazza a sportfogadási és online kaszinójáték-szolgáltatások szervezésére. Mindezek alapján pedig a reklámozott szolgáltatás nem jogellenes. Azzal is érvelt, hogy a weboldalt működtető társaság a Magyar Köztársaság területén kívül működik, ezért rá az Szjtv. hatálya nem terjed ki. Hangsúlyozta, hogy a Grtv. 10.§-ban foglalt alkalmazásának feltétele, hogy a reklámozott szolgáltatás jogszabályba ütközzön, annak megállapítására pedig nem az alperes, hanem az adóhatóság rendelkezik hatáskörrel. A felperes álláspontja szerint amennyiben a magyar jogi szabályozás hatálya mégis kiterjedne a külföldi szolgáltatók szolgáltatására is, a jogi szabályozás akkor sem alkalmazható a társaság, mint más tagállamban letelepedett szolgáltató szolgáltatásaira, mivel a magyar szerencsejáték szervezésére vonatkozó jogi szabályozás túlzottan korlátozó, az az Európai Közösséget létrehozó Szerződést sértő módon szabályozza a tagállamokban letelepedett szolgáltató tevékenységét. Keresetében kérte elsődlegesen a jogsértés hiánya miatt, másodlagosan jóhiszemű magatartására, valamint a fogyasztói érdeksérelem hiányára tekintettel a bírság mellőzését, vagy csökkentését.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével az alperes határozatát az elsőfokú határozatra kiterjedően hatályon kívül helyezte, mert álláspontja szerint a Grtv. 10.§-a alkalmazásának előfeltételeként az Szjtv. 2.§ (7) bekezdésébe foglalt tilalmat sem a felperes, sem a honlap üzemeltetője nem sértette meg, továbbá a jogsértés fennállását csak az adóhatóság jogosult vizsgálni és megállapítani, a fogyasztóvédelmi hatóság nem. Jogi álláspontja szerint a fogyasztóvédelmi hatóság nem járhatott volna el, mert az adóhatóság előzetesen az Szjtv. 2.§ (7) bekezdésének megsértését nem állapította meg. Az Szjtv. 1.§ (4)-(5) bekezdéseit nem találta alkalmazhatónak, mert a magyar hatóságnak nincs joghatósága a külföldről a Magyar Köztársaság területére hírközlő eszköz és rendszer által részvételi jogosultságot biztosító szerencsejáték-szervezési tevékenység feletti felügyeletre. Megállapította, hogy a külföldön bejegyzett cég azért nem kért engedélyt szerencsejáték szervezésére a magyar szerencsejáték felügyeleti szervtől, mert ilyen engedélyt a magyar hatóságok joghatóságának hiánya miatt nem kérhetett, de arra nem is volt szükség, mert engedéllyel a

honossága szerinti államtól rendelkezett. Álláspontja szerint az Szjtv. 2.§ (7) bekezdésének, és az 1.§ (4)-(5) bekezdéseinek megsértése hiányában a Grtv. 10.§-nak megsértése sem volt megállapítható. Kifejtette, hogy a magyar tagállami szabályok nem ellentétesek az uniós (közösségi) joggal.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak egészben, vagy részben történő hatályon kívül helyezése mellett a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az Szjtv. 1.§ (4)-(5) bekezdéseiben foglaltakat, mert ezen jogszabályi rendelkezések alkalmazásának kizárólag az a feltétele, hogy a szolgáltatás elérhető legyen a Magyar Köztársaság területéről. A reklámozott weboldal üzemeltetőjének szolgáltatása Magyarország területére is irányul, hiszen ezt a szolgáltatást Magyarországról is igénybe lehet venni. Arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az Szjtv. 2.§ (7) bekezdését is, mert a külföldön szervezett szerencsejátékhoz kapcsolódó egyéb értékesítési-szervező tevékenység - mint amilyen a játékban való részvétel lehetőségének interneten történő biztosítása is - engedélyhez kötött. Az Szjtv. 2.§ (7) bekezdése nem külföldi bejegyzésről, illetve székhelyről rendelkezik, hanem egyértelműen külföldön szervezett szerencsejátékban való részvételtől, melynek a perbeli játékok egyértelműen megfeleltethetők. Hírközlő eszközök és rendszerek által szervezett szerencsejátékban való részvételre ajánlatok közzétételéhez pedig az állami adóhatóság engedélye szükséges. Kiemelte, hogy a jogsértés megállapítása nem arra tekintettel történt, mert a felperes, mint szerencsejáték-szolgáltató az Szjtv-be ütköző magatartást tanúsított, hanem azért, mert a reklámozott weboldal üzemeltetőjének szerencsejáték-szervezőként tanúsított magatartása ütközött az Sztv. anyagi jogi rendelkezésébe, a felperes pedig a Grtv. 3.§ k) pontja alapján reklám közlétevéként került felelősségre vonásra. Az adóhatósági engedély megléte, vagy hiánya objektív tény, az az adóhatósági nyilvántartásból ellenőrizhető, ezért a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§ (3) bekezdésére is figyelemmel nincs szükség előzetes adóhatósági eljárásra, döntéshozatalra. Azt állította, hogy az Szjtv. 36.§ (2) bekezdés b) pontja hatáskört delegál a fogyasztóvédelmi hatóságra is, ezért álláspontja szerint amennyiben a fogyasztóvédelmi hatóság az Szjtv-be ütköző jogsértést tapasztal, köteles hivatalból eljárni. Az Szjtv. rendelkezései megsértésének észlelése az adóhatóság hivatalos jelzése alapján megtörtént, a Grtv. 24.§ (1) bekezdése pedig hatáskört delegál a fogyasztóvédelmi hatóságra a Grtv. rendelkezésének megsértése esetén. Felülvizsgálati kérelmében azt állította, hogy az elsőfokú bíróság a joghatóság hiányát jogellenesen állapította meg. Álláspontja szerint a perbeli ügy szempontjából az adóhatóság joghatóságának kérdésköre irreleváns, tekintettel arra, hogy az adóhatóság eljárása nem előfeltétele a fogyasztóvédelmi hatóság eljárásának. Arra is hivatkozott, hogy a szolgáltatás nyújtásával kapcsolatban az Európai Unió működéséről szóló Szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) rendelkezéseit a magyar szabályozás nem sérti, ugyanis ezen szerződés 56. cikkében foglalt alapjog - a 62. cikkben rögzítettekre is tekintettel - az 52. cikk (1) bekezdésében foglaltak szerint korlátozható, például közrendre, közbiztonságra vagy közegészségügyre való hivatkozással. Utalt az Európai Parlament 2010/C 87 E/08. közleményszámú 2009. március 10. napján kelt, az online szerencsejátékok tisztességességéről szóló állásfoglalásra, mely szerint a szubszidiaritás elve és az Európai Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében a tagállamok joga és érdeke, hogy ellenőrizzék és szabályozzák szerencsejáték piacukat. Az állásfoglalás kiemeli továbbá, hogy az online szerencsejáték működtetőinek meg kell felelniük a szolgáltatás nyújtása szerinti tagállam és a fogyasztó lakóhelye szerinti tagállam jogszabályainak. Az Európai Unió Bíróságának több ítéletére hivatkozva kifejtette, hogy igazolható az olyan nemzeti szabályozás, amely korlátozza a szerencsejáték szervezés gyakorlását, a magyar gyakorlat pedig megfelel a C-55/94. számú ítéletben meghatározott Gebhard-teszt 4 feltételének, mivel az érintett intézkedés nem diszkriminatív, hiszen a magyar társaságokat éppen úgy érinti a korlátozás, mint a külföldieket, az intézkedés a közérdek körébe tartozó célt szolgálja (függőséggel, csalással, pénzmosással

kapcsolatos magatartások elkerülése), amely érdek a társadalmi rend fenntartása érdekében vitathatatlan. Az érintett intézkedés végül alkalmas a kérdéses cél megvalósítására, az a szükséges mértéket sem haladja meg.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Arra hivatkozott, hogy a magyar kormányzat által elfogadott korlátozó intézkedések nem felelnek meg az Európai Unió Bíróság esetjoga szerinti 4 lépcsős teszt követelményeinek, a magyar kormányzat ugyanis nem igazolt olyan közérdekű célt, amelyet a korlátozó intézkedések valóban szolgálnának. Álláspontja szerint megállapítható továbbá, hogy a magyar kormányzat által elfogadott intézkedések nem alkalmasak a hivatkozott célok elérésére, a nemzeti rendelkezések továbbá nem tekinthetők a játéklehetőségek korlátozására irányuló koherens és szisztematikus intézkedéseknek. Mindezek következtében a hazai szerencsejáték szabályozás nem felel meg az EU jog által támasztott követelményeknek, így az nem alkalmazható. A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti indítványt terjesztett elő az irányadó közösségi jogi rendelkezések értelmezése, egyértelmű tartalmának megállapítása érdekében.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem korlátai között vizsgálta felül, és tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság - eltérő jogértelmezés folytán - kizárólag a fogyasztóvédelmi bírság jogalapja tekintetében foglalt állást jogerős ítéletében, és mivel azt állapította meg, hogy a fogyasztóvédelmi bírság jogalapja nem áll fenn, a felperesnek a bírság összegét vitató keresetéről nem döntött, a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 213.§ (3) bekezdése alapján a jogalap tekintetében meghozott közbenső ítéletnek tekintette és megállapította, hogy az a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott okokból jogszabálysértő.

A Grtv. 10.§-ának rendelkezése értelmében tilos az olyan áru reklámja, amelynek előállítása vagy forgalmazása jogszabályba ütközik. Az Szjtv. 1.§ (4)-(5) bekezdései szerint a Magyar Köztársaság területéről hírközlő eszköz és rendszer által részvételi jogosultságot biztosító szerencsejáték szervezési tevékenység kizárólag e törvény előírásainak megfelelően folytatható. Hírközlő eszközök és rendszerek által szervezett szerencsejátékokban való részvételre ajánlatok közzétételéhez az állami adóhatóság engedélye szükséges. Az engedély nélküli szerencsejátékokban történő részvételre vonatkozó ajánlatok közzétételében, illetve elfogadásában a pénzügyi szervezetek és a hírközlési szolgáltatók nem működhetnek közre, ilyenekhez nem nyújthatnak technikai támogatást. Végül az Szjtv. 2.§ (7) bekezdése szerint nem folytatható belföldön vagy külföldön szervezett szerencsejátékokban történő részvételre Magyarországon értékesítési, szervező, közvetítő tevékenység, ha a szerencsejáték szervezésére az állami adóhatóság nem adott engedélyt.

A Kúria megállapította, hogy az Szjtv. rendelkezéseit az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte. Ezen rendelkezések ugyanis - szemben az elsőfokú bíróság által megállapítottakkal - nem a felperesre, hanem azon honlapot üzemeltető külföldi cégre vonatkoznak, amely a honlapján szerencsejáték szervező tevékenységet lát el. Mivel ezen szolgáltatást Magyarországról elérhetően nyújtja, a részvételi

jogosultságot biztosító szerencsejáték-szervezési tevékenység csak az adóhatóság engedélyével végezhető, az Szjtv. 1.§ (4) bekezdése szerint. Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a honlap üzemeltetője a tevékenységét nem Magyarországon végzi, ugyanis annak ellenére, hogy a szolgáltatás nyújtása valóban külföldön történik, a szolgáltatás igénybevételére Magyarországon kerül sor, amelyre vonatkozóan az Szjtv. 1.§ (5) bekezdése értelmében az adóhatóság engedélyével kellett volna rendelkezni. Ezzel összhangban tiltja az Szjtv. 2.§ (7) bekezdése azon olyan belföldön vagy külföldön szervezett szerencsejátékokban történő részvételre vonatkozó, belföldi értékesítési, szervezési, illetve közvetítő tevékenységet, amennyiben arra az adóhatóság nem adott engedélyt. A felperes nem vitatta, hogy a perbeli honlap üzemeltetője az Szjtv. szerinti engedéllyel nem rendelkezett, amely tényről a fogyasztóvédelmi hatóság az adóhatóság bárki által hozzáférhető tájékoztatásából értesült, ezért a Ket. 50.§ (3) bekezdése alapján az engedély hiányát nem kellett külön bizonyítani.

Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a szolgáltatás végzésének elegendő feltétele a szerencsejáték szervező honossága szerinti állam által kiállított engedély, ugyanis az Szjtv. 1.§ (4)-(5) bekezdései a Magyarországon elérhető szerencsejáték szervezéséhez a magyar adóhatóság engedélyének szükségességét írják elő, a jogszabály nem fogadja el a szerencsejáték szervező honos állama által kiállított engedélyt elegendőnek. Tekintettel pedig arra, hogy a szerencsejáték szervezője ilyen tevékenységre jogosító engedéllyel nem rendelkezett, a felperes a Grtv. 10.§-ába ütköző, tiltott reklámokat tett közzé nagy példányszámban a magazinjában, illetve közölte azokat folyamatosan ahu és ahu honlapján.

Helytállónan hivatkozott arra az alperes felülvizsgálati kérelmében, hogy a fogyasztóvédelmi hatóság hatáskörét az Szjtv. 36/A.§ (2) bekezdés b) pontja biztosítja, a fogyasztóvédelmi hatóságnak pedig nem a szerencsejáték szervezővel szemben kellett eljárnia, hanem a Grtv. 10.§-a szerinti, tiltott reklámot közzétevővel szemben.

A perben a felek által nem volt vitatott, hogy a honlapot üzemeltető szerencsejáték-szervező társaság gibraltári székhelyű, mely az EK Szerződés 299. cikk (4) bekezdése értelmében az Európai Közösség területéhez tartozik, illetve, hogy a szerencsejáték-szervező a honossága szerinti államban rendelkezik szerencsejáték-szervezési engedéllyel. Ebből következően vizsgálni kellett, hogy a felperes által hivatkozott Európai Közösséget létrehozó Szerződés (a továbbiakban: EKSz) 49. cikkében foglalt elv megsértésre került-e, a nemzeti szabályozás az uniós joggal összhangban áll-e.

Az EUMSZ 56. cikkének (amely megfelel az EKSz 49. cikkének) a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó rendelkezése értelmében tilos a közösségen belüli szolgáltatásnyújtás szabadságára

vonatkozó minden korlátozás a tagállamok olyan állampolgárai tekintetében, akik a közösségnek nem abban a tagállamában telepedtek le, mint a szolgáltatást igénybe vevő személy. Az EUMSZ 62. (az EKSz 55.) cikke értelmében az 51-54. (az EKSz 45-48.) cikk rendelkezéseit az e fejezet rendelkezéseire, azaz az EUMSZ 56. cikk (az EKSz 49. cikk) vonatkozásában is alkalmazni kell. Az EUMSZ 52. cikk (az EKSz 46. cikk) (1) bekezdése közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokkal igazolt korlátozásokat elfogad.

A perbeli ügyben nem a belföldi székhelyű felperes közösségi jog által biztosított szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozása volt a per tárgya, mert a felperesnek közvetlen joga és jogos érdeke közösségi jogból nem eredeztethető. A közösségi jog, ezen belül is az EUMSZ 56. (az EKSz 49.) cikkében biztosított jogok védelme érdekében azt kellett vizsgálni, hogy a Grtv. 10.§ szerinti tilalom folytán a reklámozott szolgáltatás, az interneten működtetett szerencsejáték szolgáltatás engedélyhez kötött végzése megfelel-e a közösségi jognak.

Az Európai Bíróság számos ítéletében kimondta, hogy a tagállamok szabadon állapíthatják meg a szerencsejátékokkal kapcsolatos politikájuk célkitűzéseit és adott esetben szabadon határozhatják meg a kívánt védelem pontos szintjét. A szerencsejátékok szabályozása azon területek közé tartozik, amelyek tekintetében jelentős erkölcsi, vallási és kulturális jellegű különbségek állnak fenn a tagállamok között. A terület közösségi harmonizációja hiányában az egyes tagállamok feladata, hogy e területeken saját értékrendjüknek megfelelően megítéljék az érintett érdekek védelméből következő követelményeket (C-42/07. számú, Santa Casa-ügy 57. pont). A tagállamok által előírt korlátozásoknak azonban meg kell felelniük az Európai Bíróság ítélezési gyakorlatából következő feltételeknek. Az ilyen rendelkezéseket kizárólag az érintett tagállam illetékes nemzeti hatóságai által kitűzött célok és az általuk biztosítani kívánt védelmi szint figyelembe vételével kell értékelni. A szerencsejáték szervezés tekintetében a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó korlátozás esetén vizsgálni kell, hogy: a nemzeti jogszabályok általi korlátozás alkalmas-e az érintett tagállam által elérni kívánt cél(ok) megvalósítására; nem lép-e túl az annak megvalósításához szükséges mértéken; a korlátozásokat diszkriminációmentesen alkalmazzák-e (C-338/04. számú Placanica-ügy 49. pont, C-55/94. számú Gebhard-ügy 37. pont, C-243/01. számú Gambelli-ügy 64-65. pont).

Az Európai Bíróság a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának tekinti a másik tagállamban letelepedett szolgáltatásnyújtók által az interneten keresztül, az adott tagállami hatóság által kiállított engedély nélküli működésének megtiltását. Az Európai Bíróság ítélezési gyakorlatában nyomós közérdekű oknak tekinti a fogyasztóvédelmi célkitűzéseket, a csalás megakadályozását, illetve

szerencsejátékra túlzott összegek költésének meggátolását, általánosságban a szociális egyensúly veszélyeztetésének megelőzését. Csak az engedélyezési rendszer indokoltsága szempontjából vizsgálva a kérdést, megállapítható, hogy a szerencsejátékok a bűncselekmények és a csalárd cselekmények nagy kockázatát rejtik magukban (Santa Casa-ügy 63. pont). A szerencsejátékok interneten történő hozzáférhetőségének sajátosságai, például a fogyasztó és gazdasági szereplő közvetlen kapcsolatának hiánya pedig ezt a kockázatot még fokozottabbá teszi (Santa Casa-ügy 70. pont), így az internetes szerencsejátékok sajátosságaiból már önmagában igazolható egy engedélyezési rendszer működtetése, amely korlátozás a csalás és a bűncselekmények elleni küzdelem célját szolgálja (Santa Casa-ügy 73. pont).

Az Európai Bíróság Santa Casa-ügyben kifejtett álláspontja szerint nem ellentétes az EKSz 49. cikkével (az EUMSz 56. cikkével) a szerencsejáték szervezés portugál engedélyezési rendszere, amelyben az állam kizárólagos joga valamely szerencsejáték működtetésének engedélyezése állami szervezeten, közvetlen ellenőrzése alatt álló szervezeten keresztül, vagy közbeszerzés útján magánvállalkozásoknak, mert a szerencsejáték tisztességének megőrzését szolgáló szabályoknak garanciája az állami felügyelet, ekként folyhat ellenőrzött mederben a tevékenység, védhetők meg a fogyasztók a csalásoktól, és mivel a tagállami szabályok e körben nem harmonizáltak, ezért egy tagállam joggal tekinthet úgy a **B.-re**, amelynek a honossága szerint biztosított tagállami szabályoknak való megfelelése még nem jelenti a belföldi fogyasztók megfelelő védelmét a csalás és más bűncselekmények veszélyével szemben az internetes szerencsejáték speciális vonásaira, köztük a fogyasztó és a gazdasági szereplő közvetlen kapcsolatának hiányára, a hozzáférhetőség sajátosságaira figyelemmel.

A Carmen Media-ügyben (C-46/08. számú ügy 89-90. pont) az Európai Bíróság az előzetes döntéshozatalra feltett harmadik kérdés kapcsán kimondta, hogy kizárólag a nemzeti bíróságnak van hatásköre a nemzeti jog értelmezésére, amely feladat adott esetben azzal jár, hogy meg kell vizsgálni, hogy az alapeljárás tárgyát képező szabályozás megfelel-e az uniós jog követelményeinek. Az EKSz 49. cikkét (az EUMSz 56. cikkét) úgy kell értelmezni, hogy amikor valamely tagállamban a szerencsejáték bizonyos típusainak kínálását illetően előzetes engedélyezési rendszert vezetnek be, ez a rendszer, amely eltér a szolgáltatásnyújtásnak az említett rendelkezés által garantált szabadságától, csakis akkor felel meg az utóbbi rendelkezésből eredő követelményeknek, ha olyan objektív, hátrányos megkülönböztetéstől mentes és előre ismert szempontokon alapul, amelyek a nemzeti hatóságok mérlegelési hatáskörének gyakorlását keretek közé szorítják annak érdekében, hogy az ne váljon önkényessé. Ezenfelül minden, ilyen eltérésen alapuló korlátozó intézkedés által hátrányosan érintett személy részére

hatékony bírósági jogorvoslati eszközöket kell biztosítani.

A fentiekben kifejtettekből következően a Kúria álláspontja az, hogy a magyar szerencsejáték szervezés engedélyezési rendszere, szabályozása az ún. Gebhard-tesztnek megfelel, az Szjtv. 2. § (1) bekezdésében, (3) bekezdésében, (6)-(7) bekezdéseiben, 7/A.§ (1)-(2) bekezdéseiben, 36. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekre is figyelemmel az EUMSZ 56. cikkével - tekintettel az 52. cikke is - nem ellentétes a fentiekben kifejtett és az európai bírósági gyakorlatban értékelt, a hazai viszonylatban is fennálló nyomós közérdekekre tekintettel az a szabályozás, amely engedélyhez köti az internetes szerencsejáték szervezés folytatását, biztosítva a hatékony bírósági jogorvoslati eszközöket is.

Tekintettel arra, hogy az Európai Unió Bírósága a fentiekben részletezettek szerint már számos ügyben állást foglalt a szerencsejáték szervezését érintő tagállami korlátozó intézkedések jogszerűségének kereteiről, azzal összefüggésben a közösségi jogi rendelkezések tartalmáról, a felperes által a felülvizsgálati ellenkérelemben indítványozott előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése szükségtelen volt.

Minderre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a felperes keresete a jogalap tekintetében nem volt alapos, az alperes a Grtv. 10.§-ának megsértését helytállóan állapította meg határozatában.

A Kúria a jogerős ítéletet ezért a Pp. 275.§ (4) bekezdése alapján közbenső ítéletnek tekintette, azt az elsőfokú bíróság téves jogi álláspontja miatt hatályon kívül helyezte, a keresetet a jogalap tekintetében elutasította és az elsőfokú bíróságot az el nem bírált fogyasztóvédelmi bírság összegszerűségét érintő kereseti kérelem vonatkozásában új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

Az új eljárás során az elsőfokú bíróságnak a felperes fogyasztóvédelmi bírság mellőzésére vagy mérséklésére irányuló kereseti kérelméről kell döntést hoznia.

A felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdésének rendelkezése folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban jogtanácsosi képviseléssel felmerült perköltségét, annak összegét a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése, valamint a 7/1983. (VIII. 25.) IM rendelet 13.§-a alapján állapította meg.

A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdésében meghatározott mértékű felülvizsgálati illeték összegét a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles viselni.

Budapest, 2013. május 15.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Bögös Fruzsina s.k. előadó bíró, Dr. Kalas Tibor s.k. bíró